

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm S. Nicephori, Ex Metaphraste. Certauit pro fide, Anno Christi
260. Sixti. Pap. 1. Valer. & Gal. Imperat. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

us illustre perhibet testimonium, cum gaudio
lucipere. Acque haud scio vtrum quisquam, prae
Heb. 10.
re aliquem vnum alicubi fortasse huc vsque Do-
minam denegauerit. Apollonia porro virginem
id temporis cum primis admirandam, & admo-
dum prouectâ ætate comprehendunt. maxillisq;
S. Apollo-
nia compre-
henditur &
cruciatur.
eius crudeliter diuerberatis. omnes dentes illi
excutunt, atque rogo in suburbij extructo, mi-
naces, nisi verba blasphemiz vna cum ipsis pa-
lam eloqueretur, se eam viuam crematuros. Illa
populum intra semetipsam deliberans, repente
de manibus impiorum proripuit, & in ignem
quem parauerant maiori sancti spiritus flamma
vltro se pro-
cipitat in
flammas.
neus accesa, sponte profiliuit, ita vt perterren-
tur etiam ipsi crudelitatis autores, quod prom-
tius inuenta esset ad mortem foemina quam per-
secutor ad poenam.

MARTYRIVM S. NICEPHORI, EX
Mithraiste. Certauit pro fide, Anno Chri.
si 260. Sixti. Pap. 1. Valer. & Gal.
Imperat. 6.

Vide Cæsar.
Baron Ann.
Tom. 2.

In tempore illo, erat presbyter quidam Antio-
chie. Sappricius nomine, cui summa & frater-
na quædam familiaritas intercedebar cum
homine quodam laico Nicephoro, adeo vt nun-
quam contracta à teneris vnguiculis amicitia, in-
terumpi posse videretur. Verum enim uero sce-
leratissimus humani generis hostis, cû suprema
inter eos pax maximè vigere videretur tam acer-
bo alterum in alterius perniciem odio conci-
tavit, vt se mutuo colloquio, vterq; indignus re-
putaret. Cumque longo tempore hoc modo capi-
tali inimicitia disuncti essent, Nicephorus salu-
tari dolore compunctus, amicos quosdam sub-
ornauit

9. Februarij

Summus
amor in
sumum o-
dium mu-
tatus.

Sapricij dignitas.

ornavit, qui ei à Sapricio veniam impetrare
sed Sapricius mente prorsus in scelere obduratus
precantes à se repulit; neque vlla ratione cum
Nicephoro in gratiam redire voluit. Unde non
mediocriter turbatus Nicephorus; alios atque
alios secundò & tertio viros prudentiæ & pietatis
opinione præstantes ad eum destinavit, ut aliqui
saltem ratione viderent, qua odium exstinguere
& animos disunctos ad pacem & pristinam am-
icitiam reuocarent. At verò cum neque am-
icorum preces neque Nicephori per eos obte-
stationes, Sapricium vlllo modo inflectere pos-
sent, Nicephorus amore diuino vehementius in-
flammat, supplex ad eum properauit, & magna
humilitate se ad pedes eius abijciens, per Christi
sanguinem eum rogauit, ut illatam iniuriam
condonaret, & tam graues inimicitias aliquando
tandem deponeret. At Sapricius summa cum in-
dignatione supplicem à se repulit & in eadem
nisi peste pertinaciter perseverauit.

Persecutio in Christianos Antiochie.

Hæc cum fierent, repente sæua tempestas Antio-
chie, exorta, res Christianorum in summas an-
gustias adduxit; fuitque inter alios Sapricius ap-
prehensus vt Christianus, & Præsidi oblat, à
quo de nomine & conditione interrogatus: voce
constanti & præclaro etiam martyre digna, se Sa-
pricium dici, & nõ modo Christianum, sed Chri-
stianorum sacerdotem esse respondit. Cui Præfet-
tisti, inquit, Augustos nostros & finium Roma-
norum Dominos, Valerianum & Gallum, præce-
pisse vt qui dijs immortalibus sacrificare renuit,
acerbissimis supplicijs afficiatur? Cui intrepide
Sapricius respondit, Nos Christo Deo cæli terra-
que Domino, iugiter sacrificamus. Omnes autem ho-
morum

Sapricius apprehensus, Christum constanter confiteatur. Psal 95. 133. & 134.

ninum; neq; vllum iu calamitate refugium præ-
bare poffunt.

Prætes, his auditis, irâ vehementer commotus,
iussit eum in cochleam proiectum, immaniter
torquetur. Quod tormenti genus acerbum sanè &
crudele. Sapricius tam inuidio animo pertulit, vt
Præfidi etiam insultaret dicens; Corpus tu qui-
dem hoc excarnificare potes, animæ autem meæ,
que in manu Christi Iesu est, potestatem nullam
habes. Tum improbus iudex, cum videret eum
supplicijs superari non posse, capitis eum con-
demnavit.

Accepta itaque martyrij sententia Sapricius,
lætus ad palmam egressus est. Quod cum audisset
Nicephorus, iterum ei supplex obuiam prope-
rauit; orans atque obsecrans, vt pristinæ consue-
tudinis memor. sibi, si quid peccasset in eum, ignos-
ceret. Sed Sapricius cordis sui malitiâ obcæcatus,
vultu eum auersatus est. At Nicephorus de salute
proximi sui magis magisque sollicitus, alia iterum
via obuiam ei processit, cum lachrymis eum ob-
testans, per sacrosanctum nomen Domini nostri
Iesu Christi, pro quo vitam & sanguinem profun-
dere non dubitabat, vt amicum supplicem & pec-
catam suam agnoscentem, in gratiam recipe-
ret. Sed Sapricius nullis lachrymis vel preci-
bus, conceptum odium deponere voluit, neque
vquam Nicephorum supplicentem & lacry-
mantem, verbulo vno dignatus est.

Interea cum hoc modo ventum esset ad certa-
minis locum, in quo propter cõfessionem nomi-
nis Christi, cælesti corona donandus erat, licto-
res cum genua flectere iusserunt, vt iam latam ca-
pitis sententiam exciperet. Tum Sapricius con-
turbatus; Quare, inquit, capite plectar? Respon-
dent

Immaniter
torquetur.

Damnatur
capitis.

Eecè perti-
naciã etiã
postantes
cruciatu.

670 MARTYRIUM S. NICEPHORI
dent lictores: quia spreto Imperatorum inuicti-
simorum mandato, dijs nostris sacrificare volu-
isti. Hæc cum audisset miser ille, respondit lictoribus: Nolite me ferire. Facio enim, quæ iusserit Imperatores & dijs sacrifico. Hic fuit odij illius inueterati fructus, hæc merces iniquitatis. Hoc iustum Dei iudicium, ut ei fores regni caelorum clauderentur, qui viscera sua, supplicanti fratri, durus & immisericors clauferat.

Hic est odij fructus.

Nicephori obtestationes ad Sapricium.

At non is animus Nicephori, qui cernens fratrem suum in barathrum perditionis æternæ iam præcipitatum, ingentem lachrymarum vim pro eo ad Dominum fudit; orans atque obsecrans Sapricium, nè tanta se perfidia inquinaret. O frater, inquit, quid facis? Vbi mens, vbi ratio, vbi inuictum illud animi tui robur, quo tyrannum, eiusque minas iam ante vicisti? Quid? Tu illam coronam celestem, illam victoriæ palmam, quam tot tantisque tormentis hæcenus acquisisti, vno momento perdere decreuisti? Hæc cum nullum, apud Sapricij animum, fraudibus dæmonis & propria malitia deuictum, pondus haberent, Nicephorus facibus diuini amoris inflammatus, magna voce in medium profiliens exclamauit; Ego sum Christianus & credo in Dominum nostrum Iesum Christum, quem iste negauit. Me ergo iam pro ipso ferite.

Lictores tantam audaciam admirati, obstupuerunt, missoque confestim ad præsidem nuncio, significarunt, Sapricium quidem mortis metu perterritum, Christum negasse, atque ad dijs sacrificandum paratum esse, sed alium quendam, Nicephorum nomine, maioris constantiæ & virtutis virum, vltro se ad mortem pro Christi gloria offerre. His auditis, Præses eum Sapricij supplicium subi-

subire iussit. Licetores ergo audita Præsidis sententia, Nicephorum liberè & constanter Christum Iesum profitentem, & summo gaudio exultantem, capite truncarunt: nono Mensis Februarij.

VITA S. ANSBERTI EPISCOPI Rothomagensis, ex ea, quam Ansgardus Monachus scripsit, & dedicavit Hilberto Abbati Fontanelensi. Obijt anno Domini 695. Fuit autem eius civitatis Episcopus

XXII.

EO tempore, quo scepra regni Francorum gubernabat Clotarius, filius Clodovei regis, & Bathildis reginæ, vnà cum germanis suis Childerico & Theodorico, Ansbertus ecclesiæ Rothomagensis Antistes, virtutibus clarus, à patre Siuino, & pago Veliocassino patrimonioque, vocabulo Calcegio, nobili erat ortus genere. Sed repudiato patrum stemmate, iam indè à puerilibus annis totus cœpit Christi amore flagrare fluxosque & inanes huius mundi honores, tota mente horrere. Traditus à parentibus, literarum studijs, cum ad pubertatis annos, maximarum artium cognitione non mediocriter instructus, peruenisset; Pater ei generosissimam, nobilissimamque Rothberti illustris admodum viri filiam, Angadrisinam sponsam postulavit: quæ summa patris voluntate concessa, & sacrosancto matrimonij vinculo copulata fuit. Sed cum uterque integram animæ & corporis pudicitiam Christo seruare decreuisset, Angadrisina assiduis precibus (ne aliquandò sponus humana fragilitate victus, carnali delectatione frui vellent) eam à Domino corporis deformitatem impetrauit, ut facies turpissima lepra deformata, omnibus

vel

Nicephorus accipit coronam Sacerdotij.

Vide Cæf. Baron. not in marty. Rom. Item Tom. 3. Annal. Ecclesiast.

9. Februar. Genus & patria Ansberti.

Despondetur ei nobilis filia.

Nota preces tam illustriæ Virginis.